

Evo za početak jedno lagano pitanje. Koliko godina sviraš harmoniku?

Harmoniku sviram punih 14 godina jer sam krenula jednu godinu kasnije u osnovnu glazbenu (u 4. razred), pa sam završila dvije godine u jednoj.

Jesi li sada završila svoje školovanje ili imaš još koju godinu pred sobom?

Završila sam svoje školovanje 7. rujna 2010. god. kad sam i diplomirala u klasi prof. Slavka Magdića, i to kao prva generacija bolonjskog sustava, što znači da taj studij traje 5 godina (4+1), a titula koja se dobiva je magistar muzike.

Gdje si išla u školu i tko ti je bio profesor?

Osnovnu i srednju glazbenu školu sam završila u Požegi. U osnovnoj

mi je učiteljica bila Marija Džidić koja je sad u mirovini. U srednjoj sam malo mijenjala profesore, tako da sam prvi srednje završila kod profesorice Lidije Maksić-Petrović, a drugi kod prof. Ivane Volf, a ostatak srednje i maturu kod profesora Saše Bastaleca.

Je li bilo teško to školovanje?

Moje školovanje je bilo dosta ist. Volim kada je sve odlično i super, a to zahtijeva puno više

rada i truda nego inače. No, baviti se umjetnošću nije ni inače lako jer zahtijeva svakodnevno vježbanje i ulaganje u sebe kako bi se što bolje ostvario napredak. Međutim, sav taj napor, sati i sati vježbanja, učenja, borbe s tremom, kada se sve spoji s ljubavlju i željom za glazbom, imaju u konačnici ono što ispunjava i usređuje svakog mladog učenika, studenta, a na kraju i glazbenika, a to je kada publika svojom srdačnošću i pljeskom to prepoznata i nagradi. Unutarnje ispunjenje koje dolazi na kraju je neprocjenjivo i najbolje u toj cijeloj priči.

Sigurno si bila i na nekim natjecanjima. Gdje sve i koje nagrade si osvojila?

Sudjelovala sam na rasnim natjecanjima: državnom natjecanju u Hrvatskoj, solo i s komornom, u Varaždinu, Opatiji, na međunarodnim natjecanjima u Italiji (Trst, Castelfidardo), u Njemačkoj (Klingenthal), na Svjetskom kupu u Škotskoj, na Međunarodnim susertima harmonikaša u Puli... A mogu reći da sam većinom osvajala prve i druge nagrade. Posebno sam ponosna što sam u izboru 30 najboljih studenata u Hrvatskoj odbitnica i Top stipendije te Rektorove nagrade kao najbolji student Odjela za glazbu u 2007./2008. akademskoj godini.

Jesi li na svim tim natjecanjima osjetila neku tremu?

Trema je uvijek prisutna, ba-

rem kod mene, iako svi misle da što više sviraš i nastupaš, trema nestaje. Meni se čini da, nažalost, to nije točno. Trema uvijek postoji, samo što je nekad pozitivna, a nekad i negativna, što zna biti i demotivirajuće. S godinama nastupanja raste iskustvo nošenja s tremom. Naravno, ovisi o vrsti nastupa, pritisku od strane sebe i drugih, o karakteru kompozicije i naposljetku o želji za što boljim plasmanom na natjecanjima. No, koncerti pred publikom su uvijek ljepše iskustvo i uvijek je prisutna samo pozitivna trema jer su očekivanja s jedne strane manja, u smislu ocjenjivanja i nagrađivanja, a s druge strane je puno jača želja za prenošenjem „onog nečeg“ što svatko od nas može pronaći i prenijeti onima koji su došli

jednostavno uživati u glazbi, bez predrasuda i kritiziranja.

Imaš li možda neki savjet kako se nositi s tremom?

Nekakav univerzalan „recept“ za tremu ne postoji. Svatko ima neke svoje sisteme i pripreme pred nastup. Ono najvažnije, što je meni pomoglo, jest pozitivno razmišljanje i vježbanje. Znači što manje onog: „Joj, što ako pogriješim? I stanem? Što ako ne bude savršeno?“ jer to te uništava i potiče onu negativnu tremu. Treba se uvijek baviti glazbom, umjetnošću, a ne opterećivati se notama. Što više se posvetiti muziciranju i uživanju u tom trenutku, a ne očekivati savršenstvo izvedbe jer ono kao takvo ne postoji. Postoji samo drukčije, a ono što je bolje ili manje dobro je stvar ukusa, o kojima se ne raspravlja.

Jesi li bila na nekim seminarima?

Bila sam nekoliko puta na Ljetnoj školi u Puli, kod profesora Skljara, Semjonova, Đorđevića, kod profesorice Moser, kod prof. Lipsa, prof. Magdića...

Da li si na tim seminarima uvijek aktivno sudjelovala ili si nekada samo slušala druge?

Često puta sam bila aktivan sudionik seminara, ali uz to sam i pasivno slušala druge.

Jesi li nešto naučila i kada si samo došla slušati druge?

Mislim da se nekada može više naučiti kad se samo sluša druge jer stvari gledaš iz drugačije perspektive i bolje uočavaš greške koje sam radiš. Manje si opterećen samim sobom, a više se fokusiraš na ono što čuješ i vidiš. I kad se spoji to pasivno

slušanje i aktivan rad na sebi, mislim da rezultati kad-tad dođu do izražaja.

Zašto si u početku izabrala harmoniku, a ne neki drugi instrument?

Harmoniku sam odabrala čisto slučajno jer na klaviru nije više bilo mjesta, a moj tata je nekad davno svirao harmoniku pa je na upisu on sam rekao i odabrao: „Pa nek' bude harmonika!“

Što za tebe znači glazba?

Glazba za mene znači puno toga. To je moj stil života jer - odrastati svakodnevno uz glazbu, prvo kroz učenje i školovanje, a onda polako i kroz formiranje mene kao osobe, definitivno znači da je glazba bila ta koja me na neki način odgojila i definirala u ono tko sam i što želim. Svakodnevno tražiti, vježbati, istraživati notu po notu, kompoziciju po kompetežiti savršenstvu, izbjegavati površnost, i stalno otkrivati nešto novo i napredovati.

Što bi poručila mladim glazbenicima?

Moja poruka mladim glazbenicima bila bi da se svaki trud, svaki sat vježbanja, napora pa čak i ponekad prolaženje kroz krize, preispitivanje jesam li na pravom putu... uvijek isplati. Iz osobnog iskustva govorim da ponekad naša očekivanja i želje ne dođu u trenutku kad mi to želimo, ali važno je znati da jednom dođu i da sve uvijek dođe na svoje. Najvažnije je biti uporan i ustrajan, ne posustati i ne odustati jer sve što je u životu vrijedno postiže se velikim trudom i radom, a glazba, i umjetnost općenito, je itekako vrijedna jer samo odabranima se pruži prilika biti dio tog posebnog svijeta. Zadržati osobnost, individualnost

je, po meni, najvažnije kroz taj cijeli put. Slušati velike umjetnike - da, težiti prema njima - da, htjeti biti kao oni - ne. Čar umjetnosti je biti poseban, drugačiji od drugih i po tome se isticati. Zauzeti svoje mjesto i biti JA, a ne netko drugi, jest smisao bavljenja umjetnošću, a to znači dati svoje nešto onome čime se baviš, a kroz glazbu su granice po tom pitanju beskonačne, i nikad do kraja istražene.

“Zauzeti svoje mjesto i biti JA, a ne netko drugi, jest smisao bavljenja umjetnošću...”